

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

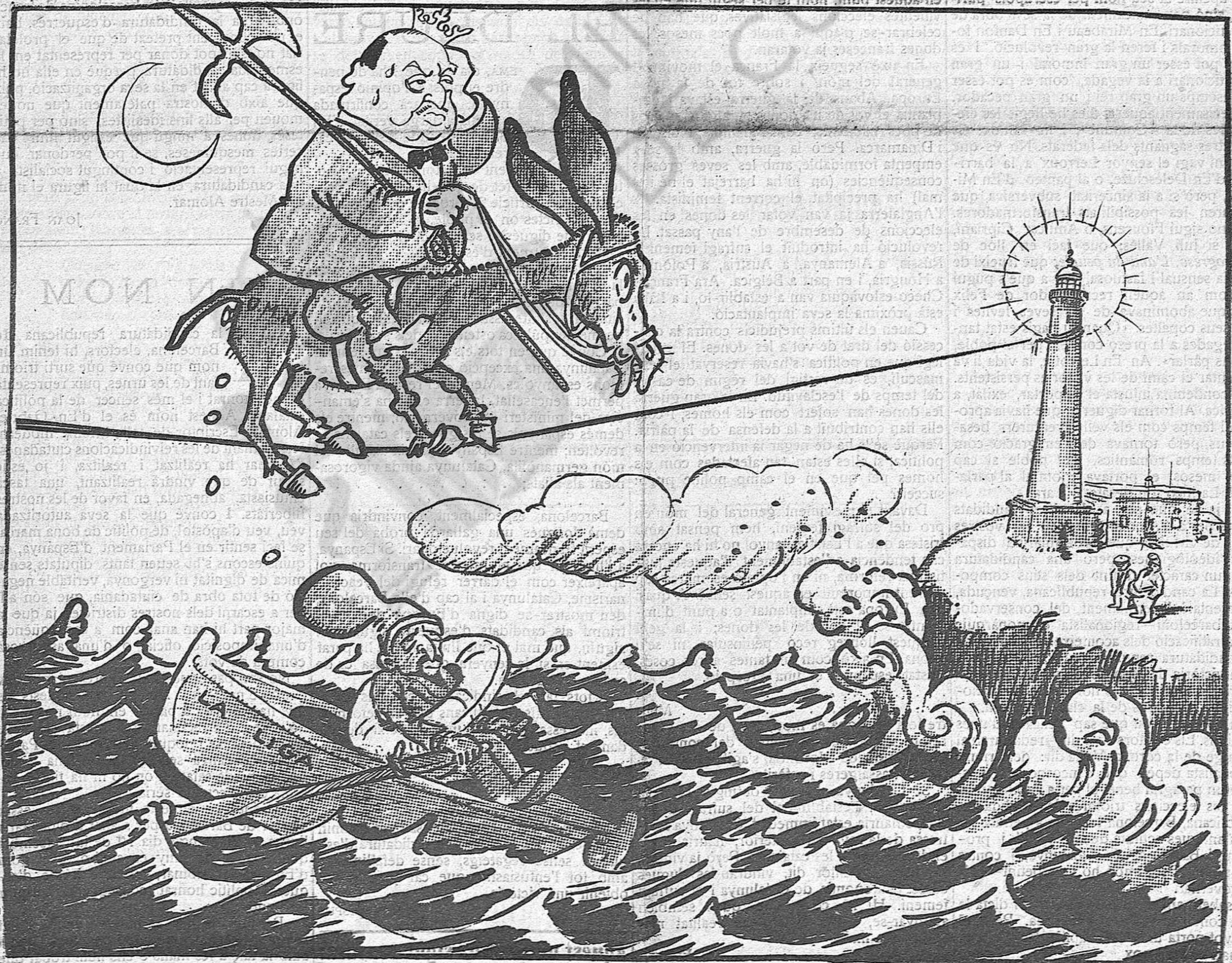
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EXERCICIS PERILLOsos

— Qui et fa passar la maroma?
— Fill meu, si és un compromís!

— Ja en farem, doncs, ja, de broma,
tu i jo, si seguim aixís!...

No cal pensar-s'hi gens

No creiem que hi pugui haver cap dubte, per a l'elector conscient, davant les tres candidatures. La monàrquica queda per de prompte excluida, per antilliberal i anticatalana. La de la «Lliga» ho queda també, sens dubte, per antilliberal, sobretot després de les clares concommitàncies d'En Cambó amb en Maura. No oblidem que ells, els regionalistes, han acceptat expressament les eleccions amb suspensió de garanties i estat de guerra, mentre totes les esquerres espanyoles protestaven. Es un cas d'egoisme ben caracteritzat que, com que a ells no els perjudica aquest estat d'excepció, mentre impossibilita la propaganda dels republicans, feta sota l'espasa de Damòcles (que no és precisament de Damòcles), els regionalistes aplaudeixen! La generositat és evident...

Serà una candidatura catalana la de la «Lliga»? Ah! Els de la «Lliga» han arribat als Ministeris. I quina és la feina catalana que han feta? Han suprimit la llei de jurisdiccions? Han assolit alguna consideració d'oficialitat per a la llengua catalana? Altrament, els republicans de Catalunya estan ja, tots, integrats dins l'autonomisme, i el mateix Lerroux ha fet, en aquest punt, actes i declaracions ben explícits. La candidatura de la «Lliga» no pot ésser, doncs, una candidatura de forta significació única de catalanitat. Els republicans comparteixen amb ella aquesta significació i, en canvi, els regionalistes no comparteixen amb els republicans la significació de llibertat. Però comparteixen amb els de la «Unió Monàrquica» la significació de les fortes repressions, de les concommitàncies pretorianes, de les tradicions ministerials, de les irreductibilitats burgeses. En el braç d'uns i altres va deixar rastre el braçal roig de sometenista...

EL MEU VOT EL VOT DE LES DONES

En primer lloc per l'Alomar; després per l'Unamuno; després per En Puig d'Aspre; després per En Giner de los Rios, i en darrer terme... No, el meu esperit no dubta, ni tampoc la meua ploma: el quint lloc de la meua candidatura no l'omplirà Alexandre Lerroux. No obstant, jo no impediria a ningú que votés an En Lerroux. I no apelaré al seu nom per escrúpols puritans, sinó per mancaments de la seva obra de revolucionari. En Mirabeau i En Danton foren inmorals i feren la gran revolució. I és que's pot ésser un gran immoral i un gran revolucionari a la vegada, com es pot ésser a l'ensem un gran rei i un gran pecador.

Precisament aquests dies he llegit les efemèrides de la «Comune», i he saludat els espectres sagnants dels federats. No és que demani vagi el senyor Lerroux a la barricada d'En Delescluze, o al panteó d'En Mil·lière, però sí a la sinceritat subversiva que preparen les possibilitats transformadores. Que no sigui Flourens, o Amílcar Cipriani, però sí Juli Vallès, que faci en lloc de *El Progreso, L'ami du peuple*; que frueixi de la vida sensual i fastuosa, per a que's pugui dir com an aquell recriminador de Felix Pyat que abominava de les seves levites i dels seus copaltes: «Quan t'has estat tantes vegades a la presó com ell per el poble, podràs parlar». An En Lerroux, la vida li va presentar el camí de les victòries persistents. Una condemna injusta el va portar, exilat, a Amèrica. Al tornar digueren que havia aprofitat el temps com els vells aventurers, besavis seus, però tornava de l'emigració com en els temps romàntics, i el poble al cap d'uns mesos, el portava triomfal al parlament. La lliçó fou desatosa, i ara...

Ja, ja sé que per a els altres candidats menys per a l'Alomar, tindrieu les vostres restes de virtuts o que proclamariu disparitats ideològiques, però una candidatura pren un caràcter distint dels seus components. La candidatura republicana, vençuda, representarà l'afermament del conservadisme barceloní—regionalista o monàrquic—i la ratificació dels aconeximents darrers. La candidatura republicana triomfant no seria la victòria de X. o de H., sinó la protesta contra l'anulació de les normes constitucionals i les opresions de la classe burgesa.

En Cambó prou que sap l'eficàcia d'unes eleccions. Els electors—va dir—redactaran el missatge de la corona. Volia dir: del triomf regionalista depèn que s'incorpori al missatge un paragraf benèvol per a l'autonomia. Si en les eleccions triomfés la candidatura republicana, Barcelona tornaria a pendre les seves antigues actituds de ciutat civil i protestant, i Barcelona és Catalunya, i contra Catalunya—En Cambó ho va repetint—no's pot governar.

Ja sabeu, amics, el meu vot. Me'l dicta la meua consciència lliberal i catalana. Però el meu vot porta un nom capità: En Gabriel Alomar.—PARADOX

No, no volem dir que demà, diumenge, dia de les eleccions generals a Espanya, hagin de votar les dones. Encara no, però ja vindrà... Ens referim a l'acord que per gran majoria acaba d'adoptar la Cambra de diputats de França. Per més que hi ha algun rezel respecte a l'actitud que el Senat pugui adoptar en aquest punt, hom té per segur que en les vinentes eleccions legislatives, que han de celebrar-se d'aquí a molt pocs mesos, les dones franceses ja votaran.

En això segueix la França el moviment general del món, i sobre tot de la nova Europa. Abans de la guerra estava ja implantat el vot de les dones en alguns països de pocs habitants, com Finlàndia, Noruega i Dinamarca. Però la guerra, amb la seva empena formidable, amb les seves grosses conseqüències (on hi ha barrejat el bé i el mal) ha precipitat el corrent feminista. A l'Anglaterra ja van votar les dones en les eleccions de desembre de l'any passat. La revolució ha introduït el sufragi femení a Rússia, a Alemanya, a Àustria, a Polònia i a Hongria, i en part a Bèlgica. Ara França i Checo-eslovàquia van a establir-lo, i a Itàlia està pròxima la seva implantació.

Cauen els últims prejudicis contra la concessió del dret de vot a les dones. El privilegi que en política s'havia reservat el sexe masculí, és un vestigi del règim de castes del temps de l'esclavitud. En la gran guerra les dones han sofert com els homes, i com ells han contribuït a la defensa de la pàtria. Perquè se'ls ha de negar la intervenció en la política, si elles estan tan afectades com els homes pel que en el camp polític pugui succeir?

Davant el moviment general del món en pro del sufragi femení, hem pensat amb tristesa que a l'Estat espanyol no hi ha encara cap tendència a l'establiment d'aquesta justíssima reforma, ni en l'opinió es marca cap corrent important en aquest sentit. A quasi tota Europa està implantat o a punt d'implantar-se el vot de les dones; i la gent d'aquest llöbreg recó peninsular ni se'n adona. En això, com en tantes altres coses, l'Estat espanyol és una excepció.

Mentre tota l'Europa es mou, camí de les grans reformes, la cua occidental del continent, quan no queda adormida, s'agita amb extremitats passatgeres i estèrils.

Si Catalunya hagués obtingut la seva autonomia, l'establiment del sufragi de les dones hauria estat immediat. Catalunya mestressa de la seva vida interior, hauria donat el dret de vot a les catalanes. Però ja vindrà, ja vindrà... Millor dit, vindran les dugues coses: l'autonomia de Catalunya i el sufragi femení. Hi ha coses que, quan semblen allunyar-se, és quan són en realitat més aprop que mai.

FULMEN

A l'arma, ciutadans!

No, no s'ho prengui malament el senyor censor... El vot és una arma. I demà és dia d'eleccions. Volem dir que tots els ciutadans de Catalunya han d'acudir demà a l'arma del vot, arma legal, arma pacífica, arma democràtica. I tant-de-bó n'hi hagués prou, aquí i a tot arreu, amb aqueixa arma per a realitzar els ideals i fer triomfar la justícia damunt la terra.

En passades eleccions, LA CAMPANA DE GRACIA s'ha vist en el trist deure d' aconsellar als seus amics que passessin el dia electoral a fora, o que tiressin a la urna un blanc paper immaculat. Aquesta vegada les circumstàncies són diferents. Ho són a Catalunya i ho són a Espanya. Hi ha a Catalunya el problema del nostre proletariat i el problema de l'autonomia, vius per sota el silenci forçat. Hi ha a Espanya el problema del civilisme, que és problema de llibertat i de dignitat.

A votar, doncs, fills de la terra catalana! Aneu a votar duent a la mà les candidatures de la Democràcia, la República i l'Autonomia, i al cor La Marsellesa d'En Clavé, cant alhora català, lliberal i obrerista!

EL DEURE

DEMÀ, dia en que s'ha de pendre el pols a l'opinió espanyola, quedarà confirmada aquella amarga veritat d'En Silvela de que Espanya careixia de pols.

Un indici evident de l'atonía del cos electoral la dona el fet de que hagin sigut proclamats per l'article 29 prop de cent diputats. Cent districtes on el poble, a l'ésser cridat per a que digués la seva opinió, s'ha arronsat indiferentment d'espatlles.

Sortosament a Catalunya encara, malgrat la corruptora acció de la «Lliga», una bona part de poble compleix els seus deures de ciutadà i s'interessa per una lluita que li permet fer pública ostentació dels seus ideals.

Convé que en tots els ordres sigui sempre Catalunya una excepció entre les demés regions espanyoles. Mentre el reste d'Espanya permet l'encasellat, la terra catalana s'emancipa del ministeri de Governació; mentre els demés espanyols se resignen, els catalans se revoltent; mentre Espanya apareix als ulls del món germanòfila, Catalunya ajuda vigorosament als aliats;

Barcelona, especialment, convindria que demà dongués una gallarda prova del seu esperit francament revolucionari. Si Espanya, a l'hora en que el món se transforma, vol aparèixer com el darrer refugi del reaccionarisme, Catalunya i al cap d'ella Barcelona, deu mostrar-se digna d'Europa donant el triomf als candidats d'esquerra, siguin qui siguin, que mai el que lluita ambfe ha parat esment en sí la senyera que defensa és de seda o de llustrina.

A tots, tant els sindicalistes com els socialistes, igual als republicans que als reformistes, interessa que Catalunya apareixi decididament esquerrana.

Creiem, doncs, que demà tots els ciutadans que més o menys intensament estimin la llibertat deuen votar la candidatura d'esquerra sense regateigs, sense defalliment i amb tot l'entusiasme que cal quan se vol obtenir una victòria.

JEPH DE JESPU

Aquest número ha sigut censurat

Comentari electoral

Es innegable que tant l'Unamuno, com l'Alomar, donen un contingut ideològic a la candidatura d'esquerres, aixecant-la del baix nivell partidista en que sempre ha romangut, i portant-la envers l'alt sentit idealista de renovació i verament de post-guerra, com diem ara.

Llàstima com en lloc de figurar en ella algunes fracassades nulitats, no la complementin algunes altres figures de relleu, que són valors positius i àdhuc reconegudes de tothom. Però en fi, del mal el menos, com solem dir; ja que no es pot lograr tot a la mida del gust de cada hù, que al menys quedín elegits els que representen quelcom més que partidistes acèrrims sense criteri propi per a analitzar, lo que és pitjor encara, personalistes incondicionals.

Ja sabem que el nostre punt d'obrir no és compartit per molts dels que formen en els diferents sectors d'esquerra, emperò la quasi totalitat dels elements que hi formen es mouen més per conveniències partidistes i personalistes, que no pas portats o induïts a aitals actituds per la sustentació d'aits idealismes, car que els que ens fa moure l'excel·situt de la idea, quedem esfumats dintre la massa que's mou per als fins mesquins de la disciplina del partit, o bé de la idolatria envers la persona que per a ells representa l'encarnació del seu ideari, creient-lo la personificació del mateix.

Heu's aquí perquè nosaltres preferim mil vegades l'Unamuno, rebec a la nostra demanda d'autonomia, an En Lerroux, oportunista quasi sempre i més atent a les seves conveniències en les oscilacions de la política, que no a la fermesa de les idealitats que pretén encarnar.

Ens dol en gran manera l'actitut presa pels socialistes espanyolistes-barcelonins, de franca oposició a la candidatura d'esquerres, baix el poc consistent pretext de que el proletariat no s'hi pot donar per representat en la esmentada candidatura, perquè en ella no hi figura cap afiliat en la seva organització, puix que això demostra palesament que no es mouen per alts fins idealistes, sinó per pètitesses, doncs a ningú que estigui lliure de certes mesquineses, se li pot perdonar que negui representació i contingut socialista a una candidatura, en la qual hi figura el nom del Mestre Alomar.

JOAN FRANC

UN NOM

la candidatura republicana de Barcelona, electors, hi tenim un nom que convé que surti triomfant de les urnes, puix representa el més honrat i el més sencer de la política catalana. Aquest nom és el d'En Gabriel Alomar. Escriptor de talla i home modern, ferm aimant de les reivindicacions ciutadanes, l'Alomar ha realitzat i realitza, i jo estic segur de que vindrà realitzant, una tasca entusiasta, abnegada, en favor de les nostres llibertats. I convé que la seva autoritzada veu, veu d'apòstol, de polític de bona marca, se faci sentir en el Parlament d'Espanya, en quins escons s'hi seuen tants diputats sense mica de dignitat ni vergonya, veritable negació de tota obra de ciutadania, que són allí per a escarni dels nostres districtes, ja que la major part hi han anat com a conseqüència d'una imposició oficial o d'una asquerosa compra de vots.

No són pas aquests els representants que el poble necessita. No són pas aquests els que han d'anar a parlar en nom nostre. Si no's veu d'arreconar an aquesta colla de despreocupats i poques-vergonyes, el Parlament d'Espanya seguirà essent una ficció, una mena de safareix on no hi ha tindrà cabuda cap discussió seria.

Jo sento en aquests moments no ésser elector de Barcelona per a anar a dipositar a l'urna, el diumenge dia 1er de juny (sembla que el mes de juny és simbòlic) el nom d'En Gabriel Alomar, veritable home d'esquerra, polític honrat i conseqüent, escriptor foribond.

«Pel juny la falç al puny»—venim dient sempre—Però generalment ens hem quedat amb la falç a les mans o ens hem trobat que

la teníem rovellada, que no l'havíem sapigut esmolat amb temps.

La lluita electoral ha arribat. L'arma nostra, ciutadans, és el vot. Fem-ne, doncs, bon ús. No podem pas votar als que de la política en fan negoci, als que ens han vingut enganyant sempre, als que fant el joc al Govern i, per lo tant, contribueixen a que es vagin engrossint els nostres fracassos.

Bon cop de falç, ciutadans!

FERMÍ PALAU CASELLAS

SONATA XV

Diu que en uns temps per a nosaltres ignorats, en èpoques d'eleccions, se sentien uns crits que deien;

—Voteu-me a mi, jo sóc la honradesa. La meua conducta no's torcerà mai; cap taca podreu trobar en mon mantell finida ma actuació.

○ bé:

—Voteu-me a mi. Sóc la revolució, ja ne hi ha prou d'aquest estat de coses. Jo des de el Parlament faré de ma gola trompeta de Jericó i les muralles cauran a l'envit de ma veu. Jo portaré la república.

I un altre:

—Fidels creients; la gent ja no va a missa, als confessoris no s'hi acosten més que beates farineres i per la faç dels Sants, descuidats per escolans i cofrades, hi corren les aranyes que cacen mosques entre una verge del Roser i un Sant Antoni. Voteu-me a mi! Faré pujar els sous dels rectors i dels vicaris, els quals, més ben pagats, se llençaran xardorosos a la lluita contra el lliberalisme que és pecat, contra el republicanisme infecte, i contra els socialismes i sindicalismes, bombes de dinamita que menacen fer saltar a tot Barcelona, cap de Catalunya, i amb la gran ciutat a tota la nostra patria mai prou estimada... Podeu consentir que no assoleixi això? De cap de les maneres. Voteu-me, doncs. Sóc la Moral, sóc la Religió, la Pàtria... Sóc Déu Nostre Senyor.

I li responen:

—Cacaracac! Guau! Es ximple.

—Voteu-me a mi companys. Sóc el dimoni! vaja, el dimoni no, no tinc banyes ni cua, però si no sóc Llucifer, sí, al menys, sóc representant sobre la terra. Voteu-me a mi i cremarem fàbriques i arrasarem ciutats. Allò de:

*Quisiera ver a un noble
colgado de un farol,
con las tripas al aire,
bailando el corazón,*

serà un fet, no en dubteu. Voteu-me. Uuuuu! sóc el dimoni venjador.

I així tot-hom hi deia la seva, i tots exposaven ideals nobles, i unes eleccions donaven gust a les gents com nosaltres, unes místiques i les altres revolucionaries, però totes de principis.

Amics meus, s'ha acabat tot això. La Revolució, el Carlisme, la Llibertat, la Pàtria, la Internacional, s'han tornat moneda falsa. En el taulell electoral les fan trincar tals idees i ni un elector les pren.

No m'agraden, semblen sevillanes, són de plom... Ningú les vol.

I els candidats, naturalment, en treuen d'altres.

Trinc! dollars.

Trinc! lliures.

Trinc! pessetes.

Trinc! trinc! trinc! monedes de totes menes. Aleshores l'elector se conmov i para la mà i vota.

No sé com estan de diners els de la «Lliga»; referent als republicans me penso que mals. A qui diu que els en sobren són als pollós de la Unió Monàrquica.

Amb tot, no crec que guanyin. Si fos així, encara que sols fossin les minories, mal profit els hi facin.

Per a són mal de ventre, bevem amics.

MORITZ IX

Aquest número ha passat
per la censura militar

Fragment de la conferència donada el dia 29 de maig per En Gabriel Alomar, al "Teatre Còmic"

El patriotisme dels altres adversaris nostres és el de Catalunya. ¿Però quina Catalunya? Ells, com va dir un amic meu, parlen de la seva llibertat; però no de la llibertat. Així com els de l'Unió Monàrquica volen la seva Espanya, seva en el sentit material, és dir, que la volen a la butxaca, també la Catalunya dels regionalistes és una Catalunya de butxaca, patrimonial i privativa. Els monàrquics representen una ombra degenerada d'aristocràcia. La «Lliga» representa un materialisme de castes burgeses. I recordeu que aquests dos falsos patriotismes qui semblen antagonics s'han unit fa ben poc contra la Barcelona frenètica de pervenir, febrosa de la visió que s'anuncia. ¿A quin camp se trobaven els regionalistes en les diades històriques que tots acabem de passar? Ells, representants de la burgesia emancipada per la Revolució Francesa amb l'ajuda del poble sempre sacrificat i màrtir, ells, els regionalistes, se confonien amb aquells espanyolistes en la defensa dels comuns privilegis, i un mateix brassal roig els ajuntava contra vosaltres. Però vosaltres representeu l'incorporació de l'última casta desheredada en la possessió de Catalunya i Espanya. Un dia les burgesies varen aliar-se amb els reis per a ajudar-los a sotmetre els senyorijs rivals; i després els reis varen pagar aquesta ajuda amb el patíbol dels Comuners i dels agermanats. Un altre dia el baix poble va ajudar a la burgesia a alliberar-se de reis i senyors, i la burgesia paga encara aquesta ajuda amb persecucions i patíbols. I escolteu una nota interessant: les revolucions són l'armament del poble, i ve un moment en que el poble recaba per a si mateix la defensa contra el règim qui s'ha posat en pugna amb la nació. I després de consumades les revolucions, el poble sol conservar els armaments d'aqueixes milícies populars, mentres no consideri assegurada la nova llibertat. Així la Revolució Francesa va crear la seva guàrdia nacional, qui va perseguir la guàrdia suïça per les alforques de les Tulleries, el 10 d'agost. I així els constitucionalistes espanyols varen crear els milicians que conegueren els nostres avis, aquells milicians vagament romàntics del 7 de juliol, aquells milicians a qui l'ignominios Ferran VII excitava contra la seva pròpia guàrdia reial veient-la perduda, amb aquell crit vergonyós de: *A ellos!* ¿No recordeu, en la vostra infància, haver escoltat la narració emfàtica i un poc tartarinesca de les proeses dels milicians nacionals en les diades en que perillava la Constitució? Eren bona gent menestral, el droguer de la cantonada, l'escrivent de l'oficina, el pare de família qui recordava encara la truculència dels poders vençuts; i tenien l'arma prompta a la defensa contra la tornada del llop.—Doncs bé: estava reservat a la nostra època presenciar un fenomen invers: a Madrid en 1917, varem veure allistar-se com a policies honoraris els qui s'oposaven a les noves emancipacions; i a Barcelona hem vist allistar-se en defensa de les castes de privilegi els mateixos homes qui s'omplen la boca parlant de la llibertat de la terra catalana! I lo curiós és que'ls mateixos catalanistes atropellats pels de la Lliga Patriòtica en nom d'una odiosa intolerància, varen ajuntar-se després amb els de la Lliga Patriòtica per a atropellar els obrers de Catalunya! Es un signe dels temps, i prova, a la fi, de progrés: les castes mateixes qui ahir se defensaven contra el retorn del règim vell, avui ja s'han de defensar contra l'aproximació del règim nou; i saben que no hi haurà força humana qui pugui evitar aqueix adveniment.

GABRIEL ALOMAR

«TAPIOQUES» i «CALIQUENYOS»

Els noms de la candidatura monàrquica

Don Ròmul Bosch i Alsina

No sabem pas què li ha passat a don Ròmul a les seves velleses, enredant-se amb aquesta brometa de la Unió Monàrquica.

¿No en tenia prou amb conservar en un quadro el tovalló amb que s'eixugà els mostatxos el malaguanyat Canalejas, després de pendre's la tila amb que l'obsequià aquell dia de les cèlebres corregudes des de l'esta-

ció de França fins a la plaça de Catalunya, passant pel Parc i posar-lo

*Dentro de un marco dorado
el toballón muy bordado
que Canalejas usó?*

No en tenia prou amb empaïtar les cambres de les noies, quan elles són al teatre i els nois al «Excelsior» o a Vich a fer barrila, de la manera que sigui?

Què en té de fer de la política, vostè, que

Els segadors

— Seguem arran, que la palla va cara!

en comptes de dir-se don Ròmul tindria que dir-se *senyor Ramon enganya les criades?*

Que no ho veu que quasi no pot aguantar-se els pets? Que no s'adona que quasi semblaria un Dato si sortís?

Sort que no sortirà! Es per això que ni fills ni filles s'han preocupat de treure-li del cap el que's presenti.

En Manuel Girona

Altre candidat és el conegut fabricant de cagaferro, En Manuel Girona. No té altre defecte que el de tenir molts quartos dintre casa seva i uns nois que li buiden la guàrdiola, anant-los a reventar al «Edèn».

Es un mal pare, que no sap cuidar la família.

Recordeu el seu parent, En Girona pobre! Un home així no pot ésser més que un dolent pare de la Pàtria. Mal pare!

La Unió està de pega...

Això sí. En Girona suarà la cansalada i la elecció li costarà un ull de la cara.

Sort que podrà arribar-se a can Menacho a que li posi una mica de ferro colat!

No ho sap, vostè, que els contrincants se li tiren a sobre? Les baralles semblaran el siti de Girona!

Don Gaetà Marfà Clivillès

Es un pobre senyor que una vegada va ésser diputat provincial, gràcies a uns humoristes que el varen presentar i fins varen votar-lo per a divertir-se.

I a fe que va fer riure el senyor Marfà durant la seva actuació. Parlava de tot amb una poca solta, que feia fredat.

Per cert que sempre quan parlava es ficava la mà a la butxaca dels pantalons. Això va fer que els ordenances de la Diputació, que són molt mal parlats, s'empesquessin allò de:

Cuando habla don Cayetano

tiene la «dallonsas» en la mano.

Per aquells temps deia que era maurista i ningú s'ho creia. Ara ho torna a dir. No es vol convèncer de que no podrà passar mai d'ésser mitjonaire... i encara gràcies.

Diu que quan va anar En Sala, el de la autonomia bien entendida, a casa seva a proposar-li que figurés en la candidatura de la U. M. N., va dir:

—Miri, jo soc un pobre industrial que no pot gastar més de cinc centes pessetes. Per lo demés, ja poden tirar; tampoc hem de guanyar!

Per aquestes senzilles paraules, En Rius i Olèrdola diu que En Marfà porta mala estrugància.

Pobre Marfà!

El Doctor Menacho

Menacho sembla un reneç de capella: —Menacho, quina manera de ploure!...

Potser per la influència del nom és una bona persona. Ho és tant de bona persona, que malgrat dedicar-se a les malalties del ull no se li coneix cap vici d'aquells infameffables. Se sap únicament—i encara perquè ell mateix s'ha descobert—que té aficions monàrquiques. Jo això ho perdono. Pitjor és sapiguer l'Esperanto o ésser de la Creu Roja, i n'hi ha molts que ho són.

Naturalment, que monàrquic i oculista són coincidències que fan rumiar molt, però jo us asseguro que amb el Dr. Menacho no hi ha res a fer.

L'altre dia em varen explicar que tenia escrita una memòria sobre l'aprofitament de les catarates com a força motriu. Si això és veritat i els catorze mil guenyos, bornis i curts de vista que hi ha a Barcelona li proporcionen el triomf, ja riurem...

Qualsevol dia s'aixecarà al Congrés per a tractar la qüestió de la Hullera Espanyola des d'un punt de vista tècnic i ens deixarà blaus.

Sortosament, crec que ni els curts de vista li prestaran l'apoi.

Don Manelet Rius i Rius

Així com els homes polítics de tota la nostra era liberal són fills de la Revolució francesa, pot dir-se que En Rius i Rius, el celebrat marquès d'Olèrdola, és fill de l'Exposició Universal del 88. La «Lliga» s'ha

Els ideals dels uns

Pa barato i cultura a dojo

Els ideals dels altres

Fe en el somatent... i vinagre per vendre

perdut, amb això, un element de prestigi que hauria pogut ésser així com una espècie de voluntari d'Àfrica de les Exposicions, i en la d'Elèctriques hauria pogut dirigir la instal·lació de retrospectius.

La «Lliga» s'ha perdut un prestigi i ell un apoi; però les senyores *bien* li faran la propaganda, i al repartir les candidatures diran amb els ulls en blanc, com qui hi troba gust:

—Joven, vote a nuestro candidato, porque nuestro candidato es...
—Candidato de sosa!

El govern s'ha dirigit als Alcaldes recomanant-los que s'abstinguin de afavorir a determinats candidats electorals. I els alcaldes-borregos ho fan tant al peu de la lletra que fan propaganda a aquell que'ls hi convé.

Lo qual és en benefici del cacic, que's mostra encantat de la vida.

Però se'n faran set pedres!

Gran Pich i Pón, ets l'home de la sort!...

Mira que sortir per l'article 29, un home com tu, que podies *contricar* amb qualsevol banquer.

Diuen que la mar com més té més brama. I la mar vé a tu i l'ofega de quartos, de glòria, de popularitat.

Quina llàstima!...

Tu que podies pagar els vots a 25 duros!...

D'aquesta feta ja estic veient que pendràs una altra llibreta del «Ahorro Postal».

Vaja, *alante*, home de la sort!...

Hossana!

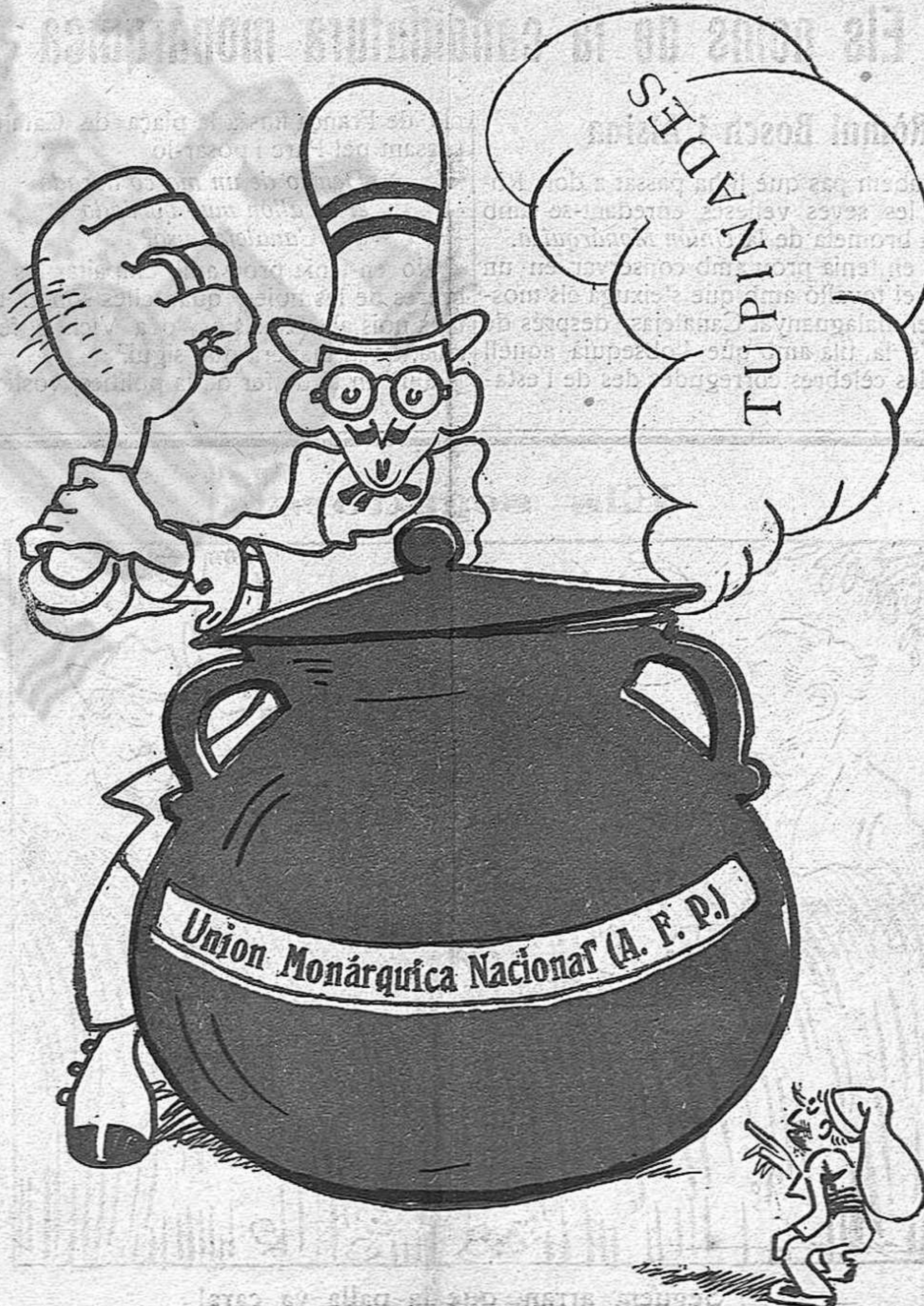
S'ha executat feliçment la travessia aèria del Atlàntic, entre Terranova i Portugal, havent-se realitzat en poques hores i amb una sola escala intermitja.

Tan mateix això té més importància que les eleccions de demà.

Sobre tot per a nosaltres, que les tenim guanyades.

Jo amb que surti el meu amic Alomar ja'm sentiré satisfet. I aquest ne surtirà... o no hay justicia en la tierra.

Davant de l'olla

— ¡Queridos correligionarios, esta es la mía!

Cada dia llegireu als diaris la mateixa notícia:

«Sigue en el mismo estado el conflicto del pan».

I és natural que no millori.

Estem tant enfeïnats amb les eleccions, que no tenim temps de ocupar-nos de res més.

Vinga pa de K.K. i qui no li agradi que mengi Koka.

Quatre candidatures hi ha per a Barcelona: la Republicana, la Monàrquica, la Socialista i la Regionalista.

No's podrà dir, doncs, aquesta vegada que el districte vagi coix.

El que busqui tres peus al gat, es trobarà que en té quatre i que potser serà un gat amb unghes.

Ni en el manifest de la *Lliga*, ni en la conferència d'En Cambó al Palau de la Música's tracta per a res de la actuació dels regionalistes dintre del somatent.

Es que la vergonya els hi ha fet un nus a la gola i no'ls en deixa parlar?

Es que encara els resta un punt de *pudor*?... Tant mateix fóra cosa ben extraordinària.

Com anunciarem en el número de la setmana passada, En Francisco Layret se presenta per Sabadell.

En Layret és una intel·ligència, una valentia i un cor gran i generós que mereix totes les simpaties. És, ademés, un brau lluitador que s'ha guanyat, de sobres, amb la seva vida honrada i la seva actuació republicana, sempre conseqüent, s'ha guanyat, diem, un lloc en les Corts Espanyoles.

Esperem que aquesta vegada, entenent-ho així els electors, procuraran treure'l triomfant.

Fem vots per a que així sia. I si aquests vots els poguessim triar a l'urna—sense fer tupinada, ei!—no deixariem de fer-ho.

Els *caliquenyos* de la «Unión Monárquica Nacional» han anunciat, en gazetilles pregades als diaris, que en el terme de tres dies han entrat a la nova associació quatre-cents i pico de socis. Són els estira-cordetes.

Han sentit olor de carnaça i han volat cap al cadafalc mateix que els corbs.

Naturalment, la víctima serà l'U. M. N., quals inicials a l'hora de l'escrutini se convertiran en aquestes altres:

R. I. P.

O encara millor: A. F. P.

D'un cau a l'altre.

Nostre bon amic i estimat col·laborador, Angel Samblancat, al cap de pocs dies d'haver sortit de la presó de Madrid, ha sigut engarjolat als calabossos de Baena (Còrdova).

Feina inútil, la dels cacics.

La veu potent, la veu llibertària i justiciera del valent publicista, atravesarà sempre les parets de totes les ergastules.

Li haurien de tallar el cap per a acabar amb ell. I encara, sense la gàvia, l'ocell—que és la idea—volaria... volaria...

Gran entusiasme es nota aquests dies en el districte de Manresa entre els patrocinadors de la candidatura d'En Jesus Pinilla, candidat republicà que lluita contra els cacics d'aquelles encontrades.

Els mitings celebrats a Castellvell, Navarcles, Sant Feliu Saserra, Sant Fructuós, l'Estany i Manresa han constituït veritables aconteixements polítics, i tot fa preveure que la candidatura del nostre amic sortirà triomfant de les urnes.

Amunt i crits!... I tant debò de Déu!

«Tres fiestas hay en el año que brillan igual que el Sol: Corpus Christi, Jueves Santo y el día de la Ascensión.»

Però enguany, el dia de l'Ascensió va celebrar-se el míting de l'«Unión Monárquica Nacional» en el qual varen dir-se mil bacinades. Figureu-vos quina taca per a aquest dia. Adéu brillantor!...

A la rectoria de B. s'hi ha inaugurat un telèfon.

El rector i el sagristà fan la provatura. El primer és a la seva cambra, i l'altre al celler:

—Ring... ring... ring...

—Digui.

—Poca vergonya! Quan acabaràs de fiblar-me les botes!... que sempre t'estàs bevent el vi de dir missa.

—No el sento; Mossèn Benet, no el sento.

—No'm sents!... Ja't donaré jo, desvergonyit. A veure parla tu, ara.

—I vostè, quan acabarà de dormir amb la meva Antonieta?...

—Noi, tens raó... No se sent res... No se sent res!...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8